

LYNN AUSTIN

Secrete tămăduitoare

Traducere de Narcisa Țiulete

Copyright © 2018 Lynn Austin

Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *Legacy of Mercy*, la Bethany House Publishers, 11400 Hampshire Avenue South, Bloomington, Minnesota 55438, un imprint al Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, SUA.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Secrete tămăduitoare

de Lynn Austin

Copyright © 2020 Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259 469 057; 0359 800 333; 0728 874 975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
AUSTIN, LYNN

Secrete tămăduitoare / Lynn Austin ; trad. de
Gabriela-Mariana Wilson. - Oradea : Casa Cărții, 2020
ISBN 978-606-732-167-8

I. Țiulete, Narcisa (trad.)

821.111

Traducerea: Narcisa Țiulete

Editarea: Camelia Luncan

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

Tel./Fax: 0259 472 640

Capitolul 1

Anna

CHICAGO, ILLINOIS
1897

Încă stau în pat, lăncezind plăcut între vis și realitate, când primesc biletul. Servitoarea mi-l aduce în dormitor pe o tavă, lângă ceai, pâine prăjită și un ou fiert moale. În momentul în care văd cine e expeditorul, mă trezesc de-a dreptul. Viața mea e pe cale să se schimbe. Rup plicul și scot biletul.

*De la: Agenția de detectivi Pinkerton
Agenții R. J. Albertson și M. Mitchell*

*Pentru: Dudaia Anna Nicholson
Vă aducem la cunoștință că avem informații cu privire la
mama domniei voastre, Christina de Jonge, care v-ar putea inte-
resa. Așteptăm să ne spuneți când vă putem vizita pentru a vă
dezvălui ce am aflat.*

Azvârl așternuturile într-o parte și sar din pat, făcând-o pe biata servitoare să dea un pas în spate, surprinsă.

— Curierul care a adus biletul așteaptă cumva răspunsul meu? o întreb, fără să îmi amintesc cum o cheamă.

E nouă, tânără și foarte speriată. Mama are pretenții mari de la servitori, puțini rezistă la noi. Deja o văzusem pe biata fată cu lacrimi în ochi.

— Nu... prea știu, duodie Anna. Vreți să merg să verific?

Se uită în jur, căutând unde să lase tava. Ceașca răsună pe farfurie.

— Nu, așteaptă o clipă, te rog.

Scormonesc după ceva de scris pe biroul meu și scrijelesc un răspuns pe un bilet. Sunt convinsă că programul meu social e plin ochi azi de evenimente, dar eu nu vreau să aud decât de unul singur. Detectivii agenției Pinkerton sunt faimoși pentru dezgroparea secretelor din trecut, iar eu abia aștept vești de la ei. Le scriu repede un bilet agenților Albertson și Mitchell, invitându-i să vină azi, la ora trei, apoi îl împăturesc, îl pun în plic și îl lipesc.

— Du-i-l curierului chiar acum, îi spun servitoarei.

Îi smulg tava și îi îndes plicul în mână.

— Repede!

— Da, duduie Anna.

Cum pleacă, îmi aduc aminte că trebuie să iau prânzul cu mama și sora logodnicului meu care se va întinde cu siguranță până la ora trei. Va trebui să mă scuz din timp. Mama se va supăra, dar n-am ce face. Aștept de săptămâni de zile vești despre mami cea adevărată, din iulie, de când m-am întors din Michigan.

Numai la raportul detectivilor îmi stă gândul în timp ce îmi beau ceaiul și gust din sandvișurile minuscule la petrecerea din grădină din după-amiaza aceleiași zile. Mama lui William a organizat acest prânz pentru a mă prezenta ca logodnică a fiului său unor prietene vechi și fiicelor lor. După-amiaza de toamnă e atât de plăcută, încât prânzul are loc în aer liber, în frumoasa grădină din spatele conacului familiei Wilkinson. Mesele și scaunele împânzesc pajiștea dintre rondurile de flori, iar mesele sunt aranjate cu fețe de masă din pânză, porțelanuri și tacâmuri de argint. Servitoarele servesc ceaiul în ibrice de argint veritabil, iar sandvișurile pe platouri de argint. E o atmosferă liniștită, păsări ciripesec și mireasma ultimilor trandafiri de vară umple arcadele din jur.

Mama arată ca o regină în timp ce stă de vorbă cu mama lui William. Radiază de fericire, de parcă ea ar fi mireasa, nu eu.

Căsătoria mea o va propulsa peste multe trepte în înalta societate din Chicago. Eu stau la masă la câțiva metri de ea, împreună cu sora lui William, Jane, mătușa lui, Augusta, și doi verișori. Ar trebui să fiu plină de bucurie și de bunăvoință ascultându-le cum vorbesc despre William și depănând amintiri din ziua nunții lor, dar eu n-am stare. Singurul meu rol e să fiu frumoasă, să port discuții politicoase și să îmi savurez prânzul, dar eu nu simt decât o neliniște apăsătoare, de parcă ar trebui să fac altceva. Nu știu ce, dar ar trebui să fie ceva folositor.

Când ni se servește desertul, sunt obosită deja de atâtea zâmbete. Sun timidă de felul meu și neobișnuită să fiu în centrul atenției. Nu îmi pot lua ochii de la broșa-ceas prinsă de rochia mea, cadou primit de la părinții mei. Timpul trece ca melcul. Mama mă surprinde uitându-mă la ceas și scutură din cap discret, cu mesajul să fiu atentă la maniere. Reușisem toată viața să respect regulile pe care le impunea poziția mea socială până când, în vară, am petrecut o săptămână în Michigan împreună cu bunica mea, Geesje, și am văzut câtă libertate e în viața simplă.

Jane, care e mai mică decât mine cu cinci ani, se apleacă spre mine și să îmi șoptește. E subțirică și brunetă ca William, iar ochii ei căprui strălucesc de neastâmpăr în timp ce îmi face gesturi discrete spre o tânără îmbrăcată la modă, care stă lângă fântână.

— O cunoști pe Clarice Beacham? întrebă ea.

— Foarte puțin. De ce?

— William a curtat-o puțin înainte să te cunoască. Clarice a fost furioasă că a fost dată la o parte din cauza ta.

— Mă mir că a venit azi.

— Mama mea și mama ei sunt prietene vechi. A fost ideea lor să o cupleze cu William, nu a lui.

— Înțeleg.

Clarice e de departe cea mai frumoasă femeie de la masă, cu păr castaniu, strălucitor, strâns frumos în creștet după cea mai recentă coafură. Debordează de o încredere în sine pe care eu nu am avut-o niciodată, evidentă în toată postura, mersul și felul ei

de a conversa cu celelalte femei. Cu toate acestea, cuvântul care simt că o descrie cel mai bine nu e deloc blând. E „arogantă”, de parcă bogăția, luxul și privilegiile i se cuvin. Dar nu e bine să o judec. Și eu am aceeași poziție, pe care am moștenit-o totuși prin adopție, nu prin naștere.

— Clarice e cu ochii pe tine de luni de zile, îmi spune Jane, la pândă, în caz că lucrurile nu vor merge între tine și William.

Mă întreb de ce îmi spune Jane toate aceste lucruri. Citindu-mi parcă gândurile, adaugă:

— Îți spun toate acestea ca să fii atentă ce spui în preajma ei. Clarice ar face orice să îl recâștige pe William.

Mă descurajează să știu că am o rivală, mai ales că e frumoasă și nemiloasă.

— Înțeleg. Mulțumesc că m-ai avertizat, Jane.

— Cu plăcere. Îmi placi mai mult decât Clarice. Sper să fim prietene.

— Și eu sper.

Îi strâng mâna. Cât am tânjit după o prietenă apropiată!

Servitoarele se strecoară printre mese cu șorțurile lor încrețite, umplând ceștile și întinzându-ne tăvi cu prăjituri fine. Îmi fug ochii din nou în jos la ceas. Când îi ridic, Clarice vine spre mine.

— Felicitări pentru logodnă, zice ea zâmbindu-mi.

Se așază pe scaunul liber de lângă mine în timp ce celelalte invitate se ridică să socializeze.

— Mulțumesc, Clarice!

— Mama lui William mi-a spus că te-ai întors recent în oraș, după ce ai fost plecată câteva săptămâni vara aceasta.

— Mm... da.

Mă întreb dacă doamna Wilkinson i-a spus lui Clarice și că eu și William am rupt logodna înainte să ne împăcăm.

— Eu și mama am fost într-o stațiune din Michigan, îi spun eu. A fost foarte bine și relaxant.

— De ce ți-ai dorit să pleci din Chicago?

Insistența ei de a afla detalii e foarte obraznică. Sunt recunoscătoare că Jane m-a pus în gardă.

— În Chicago e atât de cald vara, spun și scutur din mână. Tu ai plecat vreun pic?

— N-aș putea. Sunt atâtea lucruri incitante de făcut aici. N-aș vrea să pierd nimic. În plus, dacă aș avea un logodnic atât de chipeș ca William, nu l-aș scăpa din ochi nici o zi.

Mă lasă fără replică.

— Ascultă, Anna, spune ea, odihnindu-și mâna pe mâna mea. Nu ne cunoaștem, dar sper să fim prietene. Familia mea și familia lui William sunt prietene de ani de zile. Noi două vom fi aproape ca două surori acum că te căsătorești cu el. Când crezi că am putea lua prânzul împreună? Să ne cunoaștem mai bine, doar noi două. Te rog, nu mă refuza.

— Ești foarte amabilă. Sper că în curând.

Mă întreb ce pune la cale. Simt o ușurare când mama vine alături de noi, înainte ca Clarice să insiste să stabilim o dată. Mama are mai multă experiență decât mine cu femeile băgăcioase. În timp ce ea și Clarice stau de vorbă, mie îmi zboară gândul la întâlnirea mea cu detectivii, care va fi peste o oră. Mă întreb ce au aflat. Orice veste despre mami e bine-venită, dar sper să aflu cine e tatăl meu biologic. După spusele lui *oma*, mami a fost îndrăgostită până peste cap de un bărbat pe nume Jack Newell. Au fugit împreună a doua zi după ce incendiul a distrus aproape de tot orașul Holland din Michigan, inclusiv fabrica unde lucra Jack. Cei doi au fugit la Chicago fără să știe că un incendiu uriaș distrusese în mare parte și Orașul Vânturilor în aceeași seară. Citisem povești de la fața locului despre Marele Incendiu din Chicago și mă întrebam unde au găsit mami și Jack de lucru și unde au locuit după un incendiu atât de devastator.

La 14:30, Clarice se hotărăște, în sfârșit, să plece. Mă ridic și îi spun mamei că vreau să plec. Seninătatea de pe chipul ei se evaporă.

— Nu putem pleca acum, șoptește ea. Ar fi nepoliticos.

— Alte doamne pleacă deja, spun eu, arătând din cap două musafire care își făceau ieșirea.

— Dar tu ești invitata de onoare!

— Mamă, tu poți să mai stai dacă vrei. Trimit caleașca înapoi după tine.

Obrajii mamei se aprind. Nu îmi dau seama dacă e din cauză că e furioasă pe mine sau că îndrăznesc să o sfidez. Poate ambele. Dau să plec, dar se ridică și mă prinde puternic de mână, împotrivindu-se plecării mele.

— Ce înseamnă asta, Anna? Nu te simți bine?

Aș putea să mint și să mă prefac că sunt bolnavă, dar ar fi greșit.

— Detectivii pe care i-a angajat tata vin azi la trei. Au vești despre mami. Trebuie să plec.

Văd că nu știe dacă să rămână ca să nu rateze ceva important sau să vină cu mine ca să mă poată supraveghea. Decide să mă însoțească. Îi mulțumim gazdei și ne cărăm de acolo politicos. Eu mă pregătesc de dojana care va urma cu siguranță. Urcăm în caleașca ce ne va duce acasă și nu mă dezamăgește.

— Atunci când eu și tatăl tău am fost de acord să angajăm detectivii, nu ne-am imaginat că se vor băga așa în viața noastră.

— Îmi pare rău. Uitasem de prânz când le-am spus detectivilor să vină azi, la trei. Dar prânzul era aproape pe sfârșit.

— Asta nu e o scuză. Ca oaspete de onoare, ar fi trebuit să pleci printre ultimii, nu printre primii.

— Sper că detectivii au informații despre tatăl meu adevărat.

Mama strânge din buze de parcă așa ar putea să-și mai păstreze puțin în suflet mânia. Când, în cele din urmă, deschide gura, pare calmă, dar știu că nu e.

— Nu e suficient să știi povestea mamei tale și cum a murit? Trebuie să lași restul în pace, Anna, și să îți vezi de viața ta.

— Dar sunt curioasă și cine e tatăl meu. Dacă e Jack Newell, aș vrea să știu ce s-a întâmplat cu el și de ce nu îmi aduc aminte de el.

— S-ar putea să afli lucruri foarte neplăcute. E mai bine să nu te dai peste cap.

— Nu pot. Vreau să știu.

— Ascultă-mă!

Mă ia de mână și vorbește în șoaptă, ca și când s-ar feri, deși singura persoană din apropierea noastră e vizitiul — iar el nu ar dezvălui niciodată secretele familiei, nu-i așa?

— Se prea poate ca părinții tăi să nu se fi căsătorit niciodată, Anna. Dacă se dovedește adevărat, am fi obligați să îi înștiințăm pe William și familia lui.

— Bineînțeles că îi voi spune lui William. El va fi soțul meu. Vrea să știe cine sunt la fel de mult ca mine.

— Nu e adevărat. Tu ești singura obsedată de asta. William și familia lui nu ar vrea să știe.

Mă uit la ea surprinsă.

— Ți-au spus ei asta? William nu mi-a spus niciodată așa ceva.

— Mama lui mi-a spus foarte delicat că ar prefera să nu dezgropăm morții. Înalta societate din Chicago nici măcar nu știe că ai fost adoptată, cu atât mai puțin din ce mediu vii, fiindcă, sincer, nu e treaba lor. Eu și mama lui William amândouă simțim că trecutul nu ar trebui dezgropat. Soția lui William nu trebuie să aibă niciun cusur. Nu putem lăsa detaliile dubioase despre părinții tăi să îți păteze reputația.

— Promit că nimeni nu va ști ceea ce voi afla, în afară de familia mea. Dar voi căuta până când voi afla adevărul.

— Odată ce iese la suprafață, adevărul rareori mai poate fi ascuns. Cu cât cineva încearcă să îl ascundă mai tare, cu atât mai savurate vor fi bârfele. Trebuie să te gândești la copiii tăi. Orice afli despre trecutul tău devine și trecutul lor.

— Nu mi-e rușine cu mami. A murit ca să îmi salveze viața.

— Iar tatăl tău adoptiv și-a pus viața în pericol ca să te salveze. Nu uita acest lucru. Îi datorezi puțină discreție.

Știu că are dreptate, dar nu îmi pot înăbuși curiozitatea. Rămân tăcută tot drumul până acasă, promițându-mi că voi asculta raportul detectivilor și cu asta basta. Când ajungem, o trăsură modestă este parcată în fața casei, iar majordomul îmi

spune că doi agenți din Pinkerton așteaptă în salonul din față. Îmi scot pălăria și mă grăbesc să le ies în întâmpinare. După câteva politețuri preliminare, agentul Albertson îmi înmânează un raport scris și ne așezăm pe divan pentru detaliile întâlnirii.

— Am găsit o căsătorie înregistrată pe numele mamei tale. Christina de Jonge s-a căsătorit cu Jack Newell în octombrie 1871.

Inima îmi sare din piept. S-au căsătorit! Mă uit la mama și îmi dau seama că e ușurată să afle că nașterea mea a fost legitimă. Și eu sunt ușurată. Îmi repet în minte numele meu real: Anneke Newell.

— Ați aflat mai multe informații despre Jack? întreb eu.

— Avem câteva piste. Ne-ați spus că era muncitor, prin urmare îi căutăm numele în listele de membri ale mai multor sindicate. Vă vom anunța de cum vom afla ceva.

Mă uit din nou la raport.

— Conform acestui raport, s-au căsătorit la două săptămâni după incendiul din Chicago, spun eu. Adică la două săptămâni după ce au fugit de acasă în Michigan.

— Da. Căsătoria a fost oficiată de un ofițer de stare civilă din satul Cicero. Fiindcă incendiul a distrus tot centrul orașului Chicago și toate registrele, multe tranzacții legale din oraș au fost afectate. De aceea, am decis să scotocim registrele cu căsătorii din orașele învecinate, și acolo am găsit. Ne-ați spus că Christina și Jack au mers la Chicago ca să își caute de lucru, unde erau multe locuri de muncă după incendiu, dar locuințe cu greu. Veți vedea că Christina a trecut la reședință o adresă din Cicero.

— Ați fost la adresa respectivă? Mai există?

— Am fost. E un internat înființat acum treizeci de ani. Am vorbit cu proprietara, doamna Marusak. Din descrierile ei, crede că își aduce aminte de mama dumitale.

Sar de pe divan, prea emoționată ca să mai stau jos.

— Vreau să vorbesc cu ea. Mă puteți duce acolo?

— Sigur, dacă asta doriți. Se ridică și agentul Albertson.

— Anna, draga mea. Ai uitat că ai planuri în seara asta? mă întreabă mama, prefăcându-se calmă. Mă tem că fiica mea nu

are timp să ajungă în Cicero și înapoi în după-amiaza aceasta, le explică ea agenților.

— Dar mâine? întreb eu.

— Nici mâine nu se poate, spune mama. Agenda ta e destul de încărcată, dragă, toată săptămâna.

— Dar sigur găsim o după-amiază liberă. Nu putem anula ceva?

După ce se uită atentă în agenda pe care o ține cu meticulozitate, mama mă informează că multiplele noastre angajamente sociale și două programări pentru proba rochiei nu ne permit să mergem la Cicero decât peste o săptămână de mâine încolo, cel mai devreme. Eu nu știu cum aș putea aștepta atât de mult. Îmi aduc aminte de promisiunea mea tacită de a abandona investigațiile, dar curiozitatea e mai mare decât teama de ce aș putea descoperi despre părinții mei în Cicero.

În seara aceea, când mă întâlnesc cu William să luăm cina, îi arăt raportul scris.

— Am fost atât de ușurată să aflu că nașterea mea nu a fost o rușine, îi spun eu.

El dă din cap, dar nu pare impresionat, în timp ce citește rapid pagina, o împătorește și o pune deoparte. Suntem în sala de mese elegantă a clubului pentru bărbați din care el și tatăl lui fac parte, în singura încăpere unde au loc și femeile. Luxul din jur și atmosfera tăcută parcă mă îmbie să vorbesc în șoaptă.

— Comand eu pentru amândoi? mă întrebă William când ospătarul își face apariția.

— Da, dar să fie ceva ușor. Mama ta a organizat un prânz pentru mine azi.

William dă comanda, iar ospătarul pleacă.

— În unele zile, parcă nu fac decât să urc și să cobor din caleașcă, să mă schimb dintr-o rochie în alta, să beau ceai și să ciugulesc politicos din multe mese extravagante. Când am stat cu *oma* Geesje în Michigan, am mâncat odată la cină roșii proaspete din grădina ei, brânză și pâine. A fost delicios.

William îmi zâmbește răbdător și îmi caută mâna.

— Am vrut să iau cina cu tine în seara asta fiindcă avem multe de discutat. Se pare că nu prea avem timp să vorbim despre lucruri importante atunci când suntem împreună la evenimente sociale.

Mă uit la raportul detectivilor pe care îl lăsase într-o parte. Pentru mine acum, asta contează cel mai mult, dar văd că pe William nu îl interesează.

— Ai dreptate, spun eu. Nu prea luăm cina singuri. Spune-mi la ce te gândești.

— Încă nu am ales data nunții. Mama spune că voi, doamnele, aveți nevoie de mult timp ca să faceți pregătirile necesare, dar despre cât timp vorbim mai exact?

— Nu știu. E prima oară când mă căsătoresc, spun eu cu un zâmbet ștrengăresc.

William se apleacă și îmi cuprinde fața cu palma lui, mângâindu-mi obrazul cu degetul mare.

— Îmi doresc atât de mult să îmi încep viața cu tine, Anna, nu ca acum, ca două vieți diferite care abia de se intersectează. Am nevoie să fii partenera mea și cel mai fermecător atu al meu în lumea nebună a bancherilor din care fac parte.

Mă gândesc cât de mult îmi controlează mama acum agenda socială, umplând-o până la refuz cu diverse activități, și mă întreb dacă obligațiile mele ca soție a lui William mă vor ține și mai ocupată. Încep să mă simt prinsă în capcană — ceea ce e ridicol, fiindcă niciodată nu am putut să fac ce vreau.

— De fapt, aș fi fericit dacă ne-am putea căsători mâine, spune William. Patru luni sunt suficiente? Ne-am putea căsători în anul Anului Nou.

Mă întind, îi iau mâna și o strâng.

— Ne putem căsători când vrem. Doar e nunta noastră. Viața noastră. Sună minunat să începem anul nou împreună.

Cuvintele mele îi sunt pe plac. Îmi ia mâna, o duce la buze și o sărută.

— Ești atât de frumoasă, Anna.